

[Horn.]

kunne slippe for dobbelte investeringer, der ved at kørelærerne fik mulighed for at træne på militærets baner.

Forsvarsministeren (Ninn-Hansen): De indledende bemærkninger, hr. Horn fremsatte om færdselssikkerheden og bekæmpelse af kørselsulykker, kan jeg selvfølgelig ganske tilslutte mig, og jeg kan tilføje, at vi i forsvarsministeriet meget gerne, hvor vi kan det, vil medvirke til at gøre, hvad vi kan for at modvirke, at der kommer kørselsulykker, derigennem at der på vore pladser bliver lejlighed til de køreprøver, som hr. Horn omtalte.

Vi har ikke fået henvendelser i ministeriet fra organisationer eller andre angående den slags spørgsmål, som vi ikke har modtaget positivt. I almindelighed er det sådan, at henvendelserne går direkte til de militære flyvepladser, og praksis er, at de militære flyvestationer, i den udstrækning, det ikke er til gene for flyvevåbnets og de civile luftfartsselskabers virksomhed, stilles til rådighed for organisationer, der har en bred tilslutning i befolkningen. Derimod er det noget anderledes, hvis det drejer sig om anmodninger, som har en privat, kommerciel karakter. Der har været tale om nogle afslag, mig bekendt dog ikke på henvendelser om glatførekørsel, men der har været enkelte kørelærere, der har anmodet om tilladelse til at undervise i mere avanceret køreteknik på nogle flyvestationer, og disse anmodninger er, fordi der har været tale om meget begrænset mulighed for deltagelse i kørslerne og privat-økonomiske interesser, blevet afslået.

Derimod har vi kun modtaget en enkelt henvendelse angående glatførekørsel i den vinter, der er gået. Det var flyvestation Vandel, der fik en anmodning fra en kørelærerorganisation, og der blev sagt ja fra flyvestationens side, men af grunde, jeg ikke kender nærmere til, ønskede kørelærerforeningen ikke at anvende den tilladelse, den havde fået.

Andre henvendelser har der ikke været, men jeg vil gerne slutte med at sige, at vor indstilling er altså den, at vi vil stille flyvestationerne til rådighed på den måde, jeg nævnte, men være tilbageholdende, hvis det

drejer sig om noget direkte kommercielt. Vi mener, der helst skal en sammenslutning til for at arrangere kørslen.

Horn: Jeg vil gerne sige ministeren tak for den positive indstilling, der her blev givet udtryk for. Jeg forstår godt problematikken, når der er tale om en privat organisation i modsætning til en forretning — det er jo endnu en forretning at drive køreskoler her i landet. Jeg må opfatte ministeren sådan, at man kan i alt fald forhandle, og så må man senere måske tage stilling rent principielt. Men tak for den velvilje, jeg mødte.

Forsvarsministeren (Ninn-Hansen): Jeg vil gerne bekræfte, at vi særdeles gerne vil forhandle om det, for ønsket er altså slet ikke at udelukke kørelærerne. Som jeg nævnte, havde vi fået en henvendelse fra deres forening, som vi havde besvaret positivt, og hvis vi kan finde en fremgangsmåde, hvorefter de kommer samlet, og der altså ikke er tale om noget indbyrdes konkurrerende — det skal man selvfølgelig passe på — hvis vi kan finde en form, som kan tilfredsstille os alle, medvirker vi meget gerne til det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Arne Christiansen* til justitsministeren:

„Vil ministeren instruere politiet om ikke at lade indleverede våben gå til anden anvendelse eller til destruktion, før deres eventuelle historiske værdi er fastslået, herunder deres værdi for lokale museer?“

Skriftlig begrundelse:

Spørgsmålet begrundes med, at det i de seneste dage er konstateret, at våben, der har tilhørt fremtrædende modstandsfolk, kun ved et tilfælde er blevet bevaret. Samtidig er der ved møder omkring 4.-5. maj flere steder i landet — inspireret af den seneste tids våbenaflevering — fremsat ønske om, at enkelte typiske våben o. lign. fra frihedskampen bevares for eftertiden, eventuelt på egns museer, i historiske samlinger på skoler osv.

Arne Christiansen: Tilsagnet om frit lejde har i de seneste måneder medført en omfat-